

อบเชย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Cinnamomum iners* Reinw. ex Blume

วงศ์ : LAURACEAE

ชื่ออื่น : ขนุนมะแวง จวงคง(ระยอง) เกี๋ยงค บริแวง (หนองคาย) เชียกใหญ่ (ตรัง) ฝนแสนห้า (นครศรีธรรมราช)

ลักษณะทั่วไป : ลำต้น เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง สูงประมาณ 15-20 เมตร ไม่ผลัดใบ เรือนยอดเป็นพุ่มกลมรูปเจดีย์ต่ำทึบ เปลือกเรียบ สีเทา แก่หรือเทาปนน้ำตาล ใบ ใบเดี่ยว รูปขอบขนาน เนื้อใบหนา แข็งและกรอบ มีเส้นแขนงจากโคน ใบ 3 เส้น ดอก ดอกเล็กสีเหลืองอ่อน หรือเขียวอ่อน ออกรวมกันเป็นช่อโต ตามปลายกิ่ง ผล ผลมีขนาดเล็ก แข็ง รูปไข่กลับ ผลมีเมล็ดเดียว

สภาพนิเวศ : กลางแจ้ง ร่มรำไร

สภาพนิเวศวิทยา : พบขึ้นห่างๆ ในป่าดงดิบทั่วไป

การกระจายพันธุ์ : จีน อินเดีย เนปาล พม่า ไทย ลาว เวียดนาม ภูฏาน บังกลาเทศ

ถิ่นกำเนิด : เอเชียเขตร้อน-เขตอบอุ่น

การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด

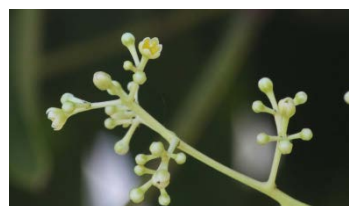
ประโยชน์ : สรรพคุณทางสมุนไพร เนื้อไม้ มีกลิ่นหอมคล้ายการบูร เนื้อหยาบแข็งค่อนข้างเหนียว ใช้ในการทำแท่งยาสูบ ทำเครื่องเรือน ไม้บุผนังที่สวยงาม รากและใบ ต้มให้หึ่งที่คลอດใหม่รับประทาน และรักษาไข้ เปลือก มีรสหวานหอม ใช้เข้ายาคัดฤทธิ์ แก้ปวดศีรษะ เข้ายาบำรุงกำลัง แก้จุกแน่น บำรุงดวงจิต ใช้ปรุงเครื่องแกง เป็นเครื่องเทศ

ต้น

ใบ

ดอก